

kommer genom ett enkelt caussalitetsförhållande och ej af något vexelförhållande mellan delarna, hvarigenom de skulle blifva organer eller både medel och ändamål. Hvad som vid en sådan uppfattning egentligen förnimmes, är sättet för delarnas sammanslutning till ett helt i rummet, graden eller arten af sammanhang mellan delarna, den styrka, hvarmed de fasthånga vid eller dragas till hvarandra; och då denna styrka i sammanhanget måste tänkas beroende af delarnas större eller mindre affinitet, d. v. s. af det särskilda sätt, det närmare eller fjärmare förhållande till hvarandra, hvarpå de kunna ingå såsom delar uti ett helt, så synes det, att det är det hela, som ger ordningen och måttet för delarna och deras verksamhet eller som är den verksamma kraften i hvar och en af dem, d. v. s. den lag, som den blinda naturkraften måste följa. Men detta hela, som utgör lagen och principen för den, mitt medvetande motsatta, yttre verdens verksamhet och vara, kan af mig här ej fattas annorlunda, än som ett blott formelt och kvantitativt begrepp, hvarur ej några närmare eller kvalitativa bestämningar kunna härledas, såsom t. ex. de statiska begreppen i